vägen i en sådan köld som denna. Och så kan vi få oss en treflig frukostrips i morgon.

Huru djerf Peter Qvist än var, skulle han icke i nyktert tillstånd vågat komma fram med detta förslag till en herreman. Nu gick det för sig, och hans glädje blef stor, då han förnam herr Wingelbergs ord:

— Jag mottager med glädje hrr Qvists anbud, alldenstund jag icke har så brådtom. Mina affärer göra, att jag utan olägenhet kan stanna här några timmar.

Den linhårige drängen, som fattat ett allt för stort begär till flaskan, gjorde snart skolmästaren, som blifvit lagd på en säng när skomakaretafllan flyttades, sällskap, och deras gemensamma snarkningar, skolmästarens i basens och drängens i tenoren, sekunderade på ett behagligt sätt handklaverets gälla toner och dansörernas hojtande "tra, la, la, tjo!"

Nämdemans Anders och Peter Qvist andades ut i en vrå. Den förre sade:

— Du har ett godt öga till syster min, Peter? Jag tror, att far nog skall ge med sig.

— Månn det, — svarade mäster Peter och blinkade småslugt, ty nämdemans Gertrud skulle allt få sina modiga fyrkar. — Vill du lägga ett godt ord för mig, så består jag dig ett par stöflar med galoscher i påsk?

— Kör till, — löd Anders svar; — der har du min tumme på't.

Sålunda var den saken lyckligt undanstökad; glasen fyldes ånyo och tömdes i botten. Men innemot midnatt var det tomt i krusen; uppbrott skulle ske. Sedan skolmästaren och drängen blifvit väckta oeh trakterade med öl, hvarigenom de visst icke blefvo nyktrare och följaktligen icke förmådde gå hem, utan måste stanna qvar, aftroppade de öfriga så småningom efter många försäkringar att de "aldrig haft så roligt." Till yttermera visso tog Peter Qvist ännu en gång löfte af nämdemans Anders, att han skulle mana godt för honom hos fadren. Flickans vilja togs icke med i betraktande såsom det vanligtvis tillgår hos allmogen, der barnen stundom *säljas* bort till den mestbjudande.

I mäster Peters stuga befunno sig nu fyra

personer, bland hvilka två voro alldeles rådlösa. Peter Qvist sjelf viste dock litet till sig, och på herr Wingelberg kunde man knapt se att han druckit något. Han hade också halt den försigtigheten att slå ut sitt glas öfver axeln, och detta gjorde han med en sådan färdighet, att ingen märkte det.

Det dröjde icke länge förän Peter Qvist snarkade i kapp med skolmästaren och den linhårige drängen. Men herr Wingelberg, han var vaken, han. Sedan han en stund hört på den bullrande trion reste han sig upp ur sängen, klädde sig snabbt och började derpå att närmare undersöka lokalen. En blixt af tillfredsställe lyste i hans ögon, då han fann att den beskänkte skomakarn glömt att läsa dörren. Sakta närmade han sig Peter Qvist, som påklädd låg ofvanpå bädden. Herr Wingelberg lyssnade först mycket noga till sofvarens andedrägt, liksom ville han öfvertyga sig om, huruvida sömnen var verklig eller låtsad. Sedan han funnit, att skomakaren verkligen sof, stack han med all den säkerhet som vanan ger, ena handen ned i Peters bröstficka och drog varligt upp en tjock plånbok. Derpå gick han fram till ett af de fönster, genom hvilket månen kastade sitt bleka skimmer, oeh öppnade plånboken. Hade hans ögon förut varit dystra, så måste de likväl nu ljusna, då riksbankens präktiga hundralappar myste emot honom. Omsorgsfullt gömde han plånboken vid sitt hjerta och gick till dörren. Handen darrade icke, då han sakta omvred låset; dörren gick upp utan att gifva det minsta ljud ifrån sig, och snart stod herr Wingelberg ute i den kalla januarinatten. Och nu var det alldeles som han fått vingar på skuldrorna. Snabbt som han svingade sig i dansens yra hvirflar ilade han öfver snön: det var som om en här onda andar jagat honom. Men det var i stället hans onda samvete.

———

— Förbaskadt treflig herre, den der Wingelberg, — tänkte mäster Peter då han om morgonen vaknade. — Skall bli roligt att få se honom vid frukostsrispen. Och Gertrud som blir

min, — fortfor han, makligt sträckande på sig.— Jag har drömt om henne. Gubben Per Hanson gaf med glädje sitt bifall till giftermålet, tyckte jag. Jo, jo, ett tusen riksdaler i kontanta penningar är allt någonting att stå efter. Jag vill räkna öfver dem en gång till.

Med dessa ord dök handen ned i bröstfickan, men drogs hastigt tillbaka.

— Hvad f—n vill det säga, — röt Peter Qvist till och sprang upp, samt började söka under sängen och stolarne, mellan ett par dragkistor och till och med ofvanpå spiseln, men plånboken var och förblef borta. Och när han stack näsan in i den skrubb, der Wingelberg haft sin plats, för att se, om den nyförvärfvade vännen var vaken ännu, blef han så förskräckt öfver att finna "vännen" borta, att han på en lång stund icke kunde få ett enda ord öfver sina läppar. Men slutligen klarnade det i hans af ruset omtöcknade hjerna och han gaf till ett rop af hämd och raseri så förfärligt, att både skolmästaren och den linhårige drängen vaknade, troende att yttersta domen var kommen.

— Mina pengar, mina tusen riksdaler, röt Peter Qvist och började att af alla krafter trumfa på den yrvakne skolmästaren. — Den satans bofven, som jag druckit med och gifvit herberge, har stulit dem. Hvar är länsmannen.

Det var endast med största möda som drängen och skolmästaren kunde freda sig från "mäster" Peters ursinniga angrepp. Slutligen kommo de utom dörren och satte af så fort benen tillåto, hvar och en åt sitt håll, under det de hojtade:

— Peter Qvist har blifvit galen! Mäster Peter har blifvit tokig.

Och det var icke långt ifrån att Peter mistat förståndet. Alla hans drömmar hade ramlat. Gertruds far sade tvärt "nej", då han fick kännedom om den olycka, som drabbat friaren. Väl gjorde länsmannan allt hvad han kunde, för att få reda på "grosshandlaren, herr Wingelberg", men försöken misslyckades. Den elegante industririddaren lyckades att med sitt rof komma öfver till Amerika, der han efter en tids öfverdådigt lefnadssätt förtjente sitt knappa uppehälle med att sopa gatorna. Slutligen kunde